

O incursiune în istoria învățământului teologic penticostal românesc

ITPB - 40 de ani

Lector univ. dr. CIPRIAN BALABAN
Institutul Teologic Penticostal
București

După al Doilea Război Mondial, comunitățile penticostale din România, care începuseră un proces de ieșire din clandestinitate și de reorganizare, au simțit nevoia organizării unor cursuri biblice pentru pregătirea liderilor. Astfel, primul curs biblic a fost organizat de Gheorghe Bradin în luna februarie a anului 1948. Deoarece pentru o mai bună organizare a comunităților era nevoie și de o pregătire administrativă, Trandafir Sandru a organizat la Arad, în luna noiembrie a anului 1950, un curs de contabilitate, la care Gheorghe Bradin a predat și unele subiecte de doctrină. Astfel a fost format personalul administrativ pentru centrul Cultului Penticostal, care în această perioadă a primit recunoaștere oficială din partea statului și a comunităților regionale ale cultului.

În contextul recunoașterii, de către stat, a Cultului Penticostal, nevoia unui seminar teologic în care să fie pregătiți slujitorii Bisericii devenea acută. În primul Statut de organizare și funcționare al Cultului Penticostal – Biserica lui Dumnezeu Apostolică din RPR, la articolul 36, era prevăzut că „Pentru pregătirea personalului duhovnicesc, Cultul Penticostal poate înființa un seminar teologic, potrivit art. 48, alin 3 din Decretul nr. 177 din 1948. Până la înființarea unui asemenea seminar, comitetul executiv va putea organiza cursuri biblice cu aprobarea Ministerului Cultelor.”

Deși dreptul de a înființa un seminar era garantat de lege și stipulat în Statut, avea să treacă mai mult de un sfert de secol până când autoritățile comuniste vor aproba deschiderea lui. Pentru început, în anii 1951 și 1952, a fost permisă doar organizarea unor cursuri biblice la Rădăuți, Cluj-Napoca, Timișoara și București. Apoi, în anii 1954-1955 și 1955-1956, au fost organizate la București două cursuri biblice cu durata de trei luni. Cadre didactice la aceste cursuri au fost Gheorghe Bradin, Trandafir Sandru, Cornel Cătană și Mărioara Manea. În anul 1956 li se cere bisericilor penticostale ca, la sărbătoarea pogorării Duhului Sfânt, să facă o colectă specială pentru susținerea cursurilor biblice de pregătire a slujitorilor.

Tot în anul 1956, Pavel Budean, care de la început a fost mentorul lui Gheorghe Bradin în ceea ce privește credința

penticostală, a venit în România, aducând cu el și o donație de cărți pentru Seminarul Teologic ce urma să se înființeze. Printre acestea se numărau cărțile de teologie sistematică ale lui Louis Berkhof și Henry Orton Wiley.

Totuși, deschiderea seminarului avea să rămână un vis pentru următoarele două decenii. Unul dintre motivele probabile ar fi acela că Trandafir Sandru, cel care a fost promotorul cursurilor biblice și cel care visa deschiderea seminarului, a traversat o lungă perioadă de marginalizare în Cultul Penticostal, începând cu anul 1956. La congresul din 1-2 iunie 1956, Trandafir Sandru nu mai este ales în executivul cultului. De fapt, după aceste alegeri, din vechiul executiv mai rămâne doar președintele.

Motivul marginalizării lui Trandafir Sandru este greu de identificat, dar se pare că la baza acesteia au stat mai multe acțiuni pe care el le-a inițiat. Sandru și-a atras antipatia autorităților comuniste și prin faptul că a susținut deschis importanța și actualitatea manifestării harismelor în comunitatea creștină. Cei din Ministerul Cultelor și Securitatea obiectau că susținerea manifestării harismelor încalcă prevederile Statutului Cultului Penticostal, deși în statut nu exista nicio referire la darurile Duhului Sfânt; credința în manifestarea darurilor Duhului apărea în Mărturisirea de credință, dar publicarea acesteia nu a fost permisă în perioada comunistă (de fapt, ea a fost publicată o singură dată, însă într-o formă camuflată, în Îndrumătorul păstorului, în 1976). Trandafir Sandru îi înfruntă pe cei din minister și îi confruntă cu Mărturisirea de credință a Cultului Penticostal după un incident petrecut în cadrul consfătuirii de la Cluj-Napoca, din 28 februarie 1954, când tovarășul Rogojan, împuternicit regional, a afirmat public că Gheorghe Bradin, președintele cultului, își luase angajamentul față de minister de a interzice categoric vorbirea în alte limbi. La scurt timp, pe data de 13 aprilie 1954, Trandafir Sandru a depus la Ministerul Cultelor un memoriu în care făcea apologia practicării glosolaliei de către creștini.

Un alt motiv al marginalizării lui Trandafir Sandru a fost faptul că el s-a împotrivit cu hotărâre reglementării serviciilor religioase (o dispoziție a Departamentului Cultelor prin care serviciile religioase puteau fi oficiate doar sâmbătă seara după orele 18 și duminică până la orele 14), având chiar discuții aprinse cu președintele Gheorghe Bradin pe această temă.

Trandafir Sandru
1924-1998

La începutul lunii august, 1958, Trandafir Sandru a pierdut slujba de pastor al comunității Crângași.

Trandafir Sandru se afla la Arad când a fost îndepărtat din funcția de pastor. Pe 17 august 1958, el a urcat la amvonul bisericii și a condus serviciul religios în locul prezbiterului numit de Gheorghe Bradin, iar pe data de 24 august, comitetul bisericii din strada Crângași, condus de Gheorghe Bradin, decide excluderea lui Trandafir Sandru din drepturile de membru al comunității. În perioada în care a fost dat afară din Cultul Penticostal, Trandafir Sandru a frecventat adunarea creștinilor după Evanghelie din strada Dragoș Vodă și pe cea baptistă din Basarab, București, mergând la Crângași doar la sărbători.

Pe parcursul anului 1963, Trandafir Sandru este urmărit de Securitate prin acțiune informativă pentru a se stabili dacă activitatea lui este „dușmănoasă” sau doar „mistico-religioasă”. Tot în acest an, Sandru primește o invitație, împreună cu biletele necesare, pentru a participa la o conferință ce urma să aibă loc la Universitatea Oral Roberts din SUA, însă nu primește aprobarea de a merge la conferință. Totuși, pe data de 13 august 1963 este reprimat ca membru în Cultul Penticostal, iar în luna octombrie a aceluiași an își va relua activitatea de redactor al Buletinului Cultului Penticostal.

La începutul anului 1964, în luna februarie, Trandafir Sandru este numit pastor al comunității penticostale din strada Miulești. Dintr-o notă informativă, dată prin sursa „Manoliu Victor”

în iunie 1964, aflăm că Sabina Wurmbrand îl aprecia mult pe Trandafir Sandru, că se bucura de numirea lui ca pastor și că spera că va ajunge președinte al Cultului Penticostal, „fapt ce ar ușura organizarea rezistenței contra celor necredincioși, care mai conduc încă.”

Din cauza oficerii de botezuri clandestine și a faptului că a mărit localul casei de rugăciune din strada Miulești, Trandafir Sandru este îndepărtat din pastorație începând cu data de 15 octombrie 1965, traversând o perioadă de cel puțin doi ani până la o nouă numire a sa ca pastor al acestei comunități.

După câțiva ani de liniște avea să înceapă cea mai aprigă și cea mai lungă dispută dintre Trandafir Sandru și Departamentul Cultelor, aceasta fiind legată de construirea unei biserici pe strada Sebastian. Sandru a obținut aprobarea de a cumpăra pe strada Sebastian o locuință pe care să o repare și să o extindă în vederea relocării comunității penticostale din strada Miulești, însă nu a respectat proiectul, ci a demolat casa și a început construirea unei clădiri de mari dimensiuni cu demisol, parter și etaj. Lucrările au fost sistate în anul 1973, iar după acest moment a urmat o perioadă de negocieri, amenințări și presiuni din partea autorităților, care cereau demolarea clădirii. Abia pe 11 mai 1978 a fost permisă reluarea lucrărilor la locașul de cult de pe strada Sebastian nr. 43.

În contextul acestor tensiuni dintre Departamentul Cultelor și Trandafir

Sandru, Departamentul îi face unele concesii pastorului penticostal, probabil pentru a-l convinge să renunțe la construirea bisericii. Printre acestea se numără aprobarea, în anul 1974, a organizării unor „Cursuri biblice pentru pregătirea și perfecționarea pastorilor”, iar mai târziu – deschiderea Seminarului, în anul 1976.

Între anii 1974-1976 au fost organizate patru serii de cursuri biblice cu o durată de trei luni. Directorul acestor cursuri era Trandafir Sandru, iar lectori erau Pavel Bochian, Alecsie Vamvu și Ion Porumbin. Prima serie de cursanți (martie-iunie 1974) a fost compusă din următorii frați: Ioan Blăgăilă, Constantin Creangă, Andrei Ciorei, Nicolae Giurgiu, Constantin Iacob, Constantin Leontiuc, Alexandru Mariș, Florian Paluț, Dumitru Pătrăuțanu, Ioan Pechean, Ioan Pop, Nicolae Pop, Gavril Silaghi, Dorin Udișteanu și Petru Zaharia. În a doua serie a cursului biblic (organizată în perioada septembrie-decembrie 1974) au fost înscriși: Petru Ardeu, Ioan Berar, Anton Bodea, Ioan Benea, Florian Chiș, Alexa Greța, Constantin Grosu, Gavril Lațiș, Sandu Marin, Roman Miclea, Ioan Popa, Vasile Simuț și Gheorghe Uiuu. În seria a treia a cursului biblic (ianuarie – aprilie 1975) au fost înscriși Augustin Costea, Artimon Ciugudeanu, Avram Ciupe, Ioan Corneanu, Nicolae Damian, Nicolae Fiț, Gavrilă Giurgiu, Cornel Mureșan, Ioan D. Miclea (din Fodora, Sălaj), Ioan Miclea (din Dej), Nicolae Simuț și Marcel Șulic. Ultima serie de cursanți

(continuare în pag. 6)

Participanții la un curs biblic organizat la Rădăuți, în anul 1952

20 noiembrie 1976 – Comunitatea Crângași București Deschiderea festivă a cursurilor Seminarului Teologic Penticostal

(urmare din pag. 5)

(în iarna 1975-1976) a fost compusă din: Nicanor Crețu, Teodor Codreanu, Domșa Gheorghe, Lazăr Ghent, Alexandru Cherecheș, Emilian Maloș, Gheorghe Margea, Vasile Nicorici, Cornel Stanciu, Traian Ștrengar, Helmut Telman și Ștefan Morar.

În anul 1976 este aprobată înființarea Seminarului Teologic Penticostal, sub conducerea lui Trandafir Sandru – deși această aprobare este greu de explicat în contextul tensiunilor dintre Trandafir Sandru și Departamentul Cultelor. Ea trebuie înțeleasă și ca o încercare a autorităților de a-și crea o bună imagine, în străinătate, despre libertatea religioasă din România.

Este foarte probabil ca vizita lui Iacob Zopfi (președintele Misiunii Penticostale din Elveția și președintele Comitetului de organizare a Conferinței Penticostale Europene) din toamna anului 1975 să fi cântărit greu în aprobarea deschiderii seminarului. Cu prilejul vizitei sale în România, Iacob Zopfi a predicat în toate cele patru biserici penticostale din București, precum și în biserici din Brașov, Sibiu, Turda, Cluj Napoca, Reșița, Arad și Timișoara, fiind primit în audiență la Departamentul Cultelor pe data de 29 septembrie. Într-un mod strategic, la ședința Consiliului Bisericesc din 11 iunie 1976, în care a avut loc

discutarea și votarea proiectului de regulament pentru organizarea și funcționarea Seminarului Teologic Penticostal, este invitat să participe John Wildrienne, director al Societății Evanghelice Europene și profesor la Seminarul Teologic din Burgess Hill, în acest fel conducătorii penticostali asigurându-se că vor avea bunăvoința reprezentanților Departamentului Cultelor prezenți la ședință. Aprobarea funcționării seminarului avea să vină după o lună, pe data de 12 iulie 1976.

Deschiderea festivă a cursurilor a avut loc pe data de 20 noiembrie 1976, în casa de rugăciune din Șoseaua Crângași (foto sus).

Spre deosebire de cursurile biblice care au precedat deschiderea seminarului și care aveau ca scop pregătirea pastorilor care activau deja în Cultul Penticostal, obiectivul principal al seminarului era pregătirea unei noi generații de pastori.

În prima serie au fost admiși 15 seminariști: Ioan Tamaș, Victor Opriș, Nuțu Boar, Constantin Macoveiciuc, Iosif Tirla, Victor Oniga, Dumitru Hanga, Pavel Radu, Grigore Todoran, Marinel Mesaroș, Florian Mudura, Lazăr Gog, Filip Baias, Bujorel Lucaci și Iulian Chelu. Cadre didactice pentru această generație au fost Trandafir Sandru, Pavel Bochian, Alecsie Vamvu, Emil

Bulgăr, Athanase Negoită și Florin Rădulescu.

Pentru credincioșii penticostali, vizitele diferiților lideri penticostali din străinătate erau adevărate sărbători. Prin prezența lor se încerca determinarea autorităților statului de a nu limita drepturile și libertățile obținute cu greu. Astfel, prima serie de seminariști sărbătorește, pe 29 iunie 1977, finalizarea primului an de studii alături de mai mulți lideri penticostali din străinătate: din Olanda, Herman van Ameron, președintele bisericilor penticostale și președintele comitetului de organizare al Conferinței Penticostale Europene, care era însoțit de o altă persoană; din Norvegia, pastorul Egil Svartdahl; din Anglia, Bernard Porter, președintele Societății Evanghelice Penticostale din Anglia, John Wildrienne. Tot din Anglia mai sunt prezenți pastorii David Woodfield și Brian Edwards, împreună cu diaconul R. Sheppard.

Pe 25 mai 1980, la absolvirea primei promoții, Trandafir Sandru a realizat faptul că Departamentului Cultelor nu va fi dispus să recunoască acestor absolvenți dreptul de a fi implicați în păstoria bisericilor. Profitând de prezența la festivitatea de absolvire a mai multor oaspeți din străinătate (Ray Hughes, superintendentul Church of

(continuare în pag. 8)

(urmare din pag. 6)

God, Jakob Zopfi, președintele Misiunii Penticostale din Elveția și președintele Comitetului de organizare a Conferinței Penticostale Europene, Lambert DeLong, superintendent pentru Europa al Church of God, Steve Durasoff, profesor la Universitatea Oral Roberts din Tulsa, SUA și Wade Henry Horton, profesor la Lee College din Cleveland, Tennessee), Sandru i-a invitat pe toți pastorii din sală, atât români, cât și străini, să participe la ordinarea ca diaconi a tuturor absolvenților.

În anul 1981, la încheierea primului an al celei de-a doua generații de studenți, cei din prima generație se reîntâlnesc pentru a-și prezenta activitatea; 14 dintre ei erau, în acel moment, ordinați ca pastori. Cu ocazia acestui eveniment sunt amintiți, între cadrele didactice, și Dumitru Matache împreună cu doi absolvenți: Marinel Mesaroș și Lazăr Gog.

Înscrierea unei a doua serii de studenți a fost permisă de autorități abia în anul 1980, după ce prima serie a finalizat cursurile; în plus, această a doua serie a fost limitată la cinci studenți: Leon Belțic, Ioan Ceuță, Ioan Gurău, Eugen-Ioan Micurescu și Romu Mocan.

În anul 1984 a fost permisă înmatricularea a zece studenți: Vasile Bîrle, Vasile Cimuca, Luca Crețan, Mircea Demean, Imre Lucza, Cornel Pleșa, Aurel Moldovanu, Martin Schaser, Simion Timbuc, Gheorghe Uiuiu. Începând cu anul 1986 s-a permis înmatricularea a câte trei studenți, în fiecare an. Astfel, în anul 1986 au fost înmatriculați Dorin Druhora, Gavril-Aurel Costea și Gheorghe Mois; în 1987: Constantin-Gheorghe Gal, Mugurel Huțan și Radu Țârle; în 1988: Ioan-Titus Coroban, Aurel Pașca și Marian-Romeo Popan, iar în anul 1989 au fost admiși cinci studenți: Daniel Buzatu, Emil Ianchiș, Eugen Jugaru, Gheorghe Rițișan și Vasile Vesa. În același timp, fiecare candidat trebuia să aibă aprobarea inspectorilor de culte. Din tablourile care s-au păstrat putem observa că, printre cadrele didactice ale celei de-a doua serii de studenți figurează și Cristian-Vasile Roske, alături de George Bradin. Ioan Gurău, absolvent al celei de-a doua serii, apare printre dascălii seriei a treia. Mai observăm, de asemenea, că tradiția ordinării ca diaconi a absolvenților, la finalizarea cursurilor seminarului, a continuat și cu a treia serie de studenți.

Imediat după deschiderea Seminarului s-a simțit nevoia acută de cursuri și manuale pentru studenți. Astfel, începând cu anul 1976, Trandafir Sandru

a scris o serie de cărți foarte necesare în vremea respectivă: *Îndrumătorul păstorului* (1976, 1986), *Viața și învățătura apostolului Pavel* (1977), *Pneumatologie – Persoana și lucrarea Duhului Sfânt* (1979), *Evangelogie, viața și învățătura Domnului Isus Hristos* (1979), *Biserica lui Dumnezeu Apostolică penticostală din România* (1982) – o carte de istorie a mișcării penticostale din România, care a fost publicată în același an și în limba engleză, sub titlul: *The Pentecostal Apostolic Church of God of Romania; Doctrinile biblice ale Bisericii* (1989), *Biserica Penticostală în istoria creștinismului* (1992), *Dogmatica Bisericii lui Dumnezeu Apostolică Penticostale* (1993), *Pagini din istoria unei biserici* (1994) și *Trezirea spirituală penticostală din România* (1997). Prin aceste scrieri, Trandafir Sandru a dat o direcție clară teologiei penticostale românești. Și Pavel Bochian a publicat trei cărți pentru uzul studenților: *Biserica lui Dumnezeu și aspecte din viața ei* (1976), *Viața, activitatea și învățăturile apostolului Petru* (1981) și, împreună cu Cristian-Vasile Roske, *Credință și fapte – Introducere și comentariu la epistola lui Iacov* (1988). Pe lângă aceste cărți, înainte de 1989 s-au mai publicat următoarele lucrări: *Leccióni biblice 1979-1980* (1979), redactată de Cristian-Vasile Roske; *Leccióni biblice* (1987), redactată de Cristian-Vasile Roske împreună cu Alecsie Vamvu și Marinel Mesaroș; *Acele de cult în Biserica lui Dumnezeu* (1981), scrisă de Alecsie Vamvu și Țara Sfântă din punct de vedere biblic, istoric și arheologic (1981), scrisă de Emil Bulgăr în colaborare cu Athanase Negoită (partea I, *Geografia și istoria biblică*, este scrisă de Emil Bulgăr, iar partea a II-a, *Arheologia biblică*, de Athanase Negoită).

În anul 1977, Eugen Bodor rescrie *Studiul biblic despre darurile duhovnicești*. Deși este doar dactilografiată, pe prima pagină este trecută Editura Revistei Buletinul Cultului Penticostal. În introducere, Eugen Bodor mărturisește că a scris-o pentru uzul studenților de la Seminarul Teologic Penticostal.

Aceasta este o nouă ediție a studiului biblic scris în șase exemplare în anul 1958, pentru a cărui publicare clandestină Eugen Bodor a fost condamnat la 5 ani închisoare corecțională, 3 ani interdicție corecțională și confiscarea totală a averii de către Tribunalul Militar București, prin sentința nr. 321/11.10.1961.

După Revoluția din decembrie 1989, prin decizia nr. 142/8 din februarie 1990

a Cultului Creștin Penticostal – Biserica lui Dumnezeu Apostolică din România, Seminarul Teologic Penticostal din București s-a transformat în Institutul Teologic de Grad Universitar din București, având o singură facultate: Facultatea de Teologie Penticostală, cu specializarea Teologie Penticostală Pastorală. Prin hotărârea Guvernului României nr. 164 din 6 aprilie 1992 se autorizează înființarea Institutului Teologic Penticostal de Grad Universitar din București, începând cu anul universitar 1992/1993. Prin această Hotărâre de Guvern se stabilește că Institutul va funcționa cu trei facultăți, și anume: Facultatea de Teologie Pastorală, Facultatea de Teologie - Litere și Facultatea de Teologie - Asistență Socială. Totuși, din cauza lipsei de cadre didactice specializate în filologie și asistență socială, a fost menținută doar prima specializare, cea de teologie pastorală.

Pe data de 4 octombrie 1996, când a fost sărbătorită împlinirea a 20 de ani de învățământ teologic penticostal în România, a fost inaugurată și prima clădire din complexul ITPB de pe Bulevardul Uverturii 210-220, clădire construită cu importante contribuții financiare din partea organizației penticostale Church of God World Missions. În urma retragerii, în anul 1997, a lui Trandafir Sandru din funcția de rector al ITPB din motive de sănătate, această funcție a fost preluată de John F. Tipei. În perioada următoare, John F. Tipei a urmărit formarea și consolidarea unui colectiv stabil de cadre didactice, bine pregătite, având ca obiective acreditarea instituțională și dezvoltarea pe verticală a învățământului teologic penticostal, spre programe de masterat și de doctorat.

Începând cu anul universitar 1997 - 1998, Institutul Teologic Penticostal a deschis o secție la Arad: Facultatea de Teologie Penticostală „Betania”. Aici și-au desfășurat activitatea următoarele cadre didactice: Moise Ardelean, Pavel Riviș-Tipei, Ghiocel Moț, Valeriu Andreiescu, Ioan Brie, Ioan Moldovan, Romeo Popan, Constantin Leontescu, Vali Ceia-Mocanu, Dorin Franțeș, Mircea Demean, Lazăr Gog, John Tipei, Mihai Handaric, Simion Bumar, Cristian Moiescu, Emeric Hubert, Ciprian Bălaban, Victor-Vladimir Neamțu, Ioan Pustan, Alexandru Nădăban, Emilia Preda-Mușat.

Pentru a îndeplini condițiile necesare acreditării (în ceea ce privește baza materială și corpul profesoral), Institutul Teologic Penticostal din București

s-a văzut nevoit să desființeze secția de la Arad, aceasta intrând în lichidare începând cu anul 2006, când nu au mai fost înmatriculați studenți.

Prin hotărârea Guvernului României nr. 442 din 10 august 1998, Institutul Teologic Penticostal din București este autorizat să funcționeze provizoriu cu specializarea Teologie penticostală pastorală și didactică (cursuri de zi, 4 ani; cursuri fără frecvență, 5 ani), potrivit prevederilor Legii nr. 88/1993, republicată, privind acreditarea instituțiilor de învățământ superior și recunoașterea diplomelor.

Pe data de 2 octombrie 1999 a fost inaugurat campusul universitar al ITPB, aici fiind găzduită, în aprilie 2001, conferința Asociației Teologice Penticostale Europene (EPTA).

Pentru dezvoltarea cercetării teologice, începând cu anul 1999 este publicată în cadrul ITPB revista de studii și cercetări teologice *Plērōma*. De asemenea, în fiecare an sunt organizate conferințe teologice și pastorale.

Prin legea nr. 194 din 21 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României partea I, Anul 176 (XX) - Nr. 724, vineri, 24 octombrie 2008, privind înființarea Institutului Teologic Penticostal din municipiul București, ITPB a devenit instituție de învățământ superior acreditată.

După retragerea din funcția de rector a lui John F. Tipei în anul 2010, la conducerea școlii au urmat Corneliu Constantineanu (2010-2014) și Ioan Brie (2015- prezent), în timpul mandatelor lor urmărindu-se atât dezvoltarea instituțională prin programul de masterat „Biblie și Societate”, care a început să funcționeze din anul 2015, cât și dezvoltarea bazei materiale a ITPB.

Pe lângă profesorii amintiți mai sus, care și-au început activitatea la seminar înainte de 1989, multe alte cadre didactice au predat cursuri după Revoluția din decembrie 1989: John F. Tipei, Teodor Pandrea, Rodney Friend, Harold Hunter, Robert Thomas, Iosif Tirla, Aurel Moldovanu, Aurel

Ionică, Iuliu-Ovidiu Leliuc, Valeriu Andreiescu, Emil Meștereagă, Daniel Gherman, Paraschiva Pop, Ioan Mureșan, Nuțu Crișan, Simion Timbuc, Ioan Bochian, Dadiana Damian, Florentina Pali Ghiorghiași, Mihai Dinu, Ioan Tomșa, Romiță Iucu, Antoneta Tănăsescu, Emil Bartoș și alții.

În prezent, colectivul de cadre didactice titulare al Institutului Teologic Penticostal este format din: Ioan Brie, John F. Tipei, Romulus-Vasile Ganea, Ciprian-Flavius Terinte, Emanuel Coțac, Eugen Jugaru, Marcel-Valentin Măcelaru, Silviu Tatu, Radu Țirle, Iacob Coman, Victor-Vladimir Neamțu, Ciprian Bălăban și Dragoș Ștefănică. Între cadrele didactice invitate și asociate sunt: Ayodeji J. Adewuya, John Christopher Thomas, David Han, Hans Klein, Ioan Gurău, Emil Bartoș, Simion Timbuc, Lazăr Gog, Emima Stan, Simion Bumbar, Ioan Szasz, Constantin Macoveiciuc și Radu Mariș.